

Arrest

nr. 156 065 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 28 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 maart 2015, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 maart 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 152 624 van 16 september 2015 waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat J. HENNIQUI lococo advocaat S. DE WULF en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2013 bevalt verzoekster die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, in België van een zoon.

Op 25 februari 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.02.2015 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij niet terug kan naar het land van herkomst, aangezien ze een kind heeft dat haar naam draagt en dit onaanvaardbaar is in haar cultuur, ze bedreigd zou worden, en ze geen goede relatie zou hebben met haar ex-man doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene bedreigd werd en vreest voor doding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: verlamningsverschijnselen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel-9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden óm humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene vloeiend Frans spreekt, bereid is Nederlandse lessen te volgen en werkbereid is) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...).”

Op 12 maart 2015 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing :

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen eh op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Ter zitting legt verzoekster drie getuigenverklaringen neer. De verwerende partij vraagt om deze uit de debatten te weren.

Aangezien het neerleggen van deze stukken niet voorzien is in het procedurereglement, worden deze stukken uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve merkt de Raad ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, op dat het gaat om een bevel om het grondgebied te verlaten dat genomen is op grond van een gebonden bevoegdheid in hoofde van de verwerende partij.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt immers dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

3.3. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoekster geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoekster dan ook geen nut opleveren.

3.4. Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.5. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze aangevoerde schendingen dienen eerst te worden onderzocht.

Inzake artikel 3 van het EVRM stelt verzoekster dat er een dreiging bestaat dat zij en haar minderjarige zoon vermoord zullen worden indien zij als alleenstaande moeder terugkeert naar Tunesië. De regio van herkomst zou gevaarlijk zijn nu er terroristen opgepakt zijn die een aanslag wilden plegen. Voorts zou de relatie met haar ex-man die eveneens in haar herkomstregio woont, zeer slecht zijn. Zij geeft aan dat ze de naam van haar oom kan geven die getuige was van verschillende doodsb bedreigingen. Verzoekster stelt dat haar familieleden intelligent genoeg zijn om geen bedreigingen te uiten via sms, e-mail, etc. Tot slot stelt verzoekster dat een terugkeer naar Tunesië een grote traumatische shock zou teweegbrengen en dat zij alle banden heeft verbroken met haar land van herkomst en er zonder bestaansmiddelen zou moeten leven.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. *In casu* verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Tunesië en beperkt ze zich tot enkele beweringen zonder deze echter op enige wijze te staven. De Raad is van oordeel dat verzoekster met haar betoog hoogstens een eenvoudige en eventuele vrees uit, die zij zoals reeds gesteld niet tracht te staven. Bovendien volstaat een verwijzing naar de algemene toestand niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoekster moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekster brengt derhalve geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is in de zin dat zij bij een eventuele terugkeer een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Voorts wijst de Raad er op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en verzoekster evenmin verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. De tweede bestreden beslissing gebiedt verzoekster enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij over de nodige toegangs- en verblijfsdocumenten beschikt voor één van die landen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het *in casu* niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijft verzoekster in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Ze beperkt zich tot het beschrijven van haar gezinsleven: zij zou sinds 2012 in België verblijven, haar zoontje is hier geboren en verzoekster zou hier goed geïntegreerd zijn wat ook zou blijken uit de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster met dit betoog geen hinderpalen aantoont die het verzoekster onmogelijk zouden maken een gezinsleven in de toekomst elders verder te zetten. De tijdelijke verwijdering uit België met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven of privéleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert verzoekster overigens geen

elementen aan. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van hogere verdragsbepalingen wordt niet aangetoond. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Dat verzoekster de volgende middelen laat gelden tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 12 maart 2015.

A. Onmogelijkheid tot terugkeer

Dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar haar geboorteland om daar een aanvraag van machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster kan onmogelijk terugkeren omwille van medische redenen (zie hierna) alsook omwille van het gevaar van dat er bestaat in haar hoofde om vermoord te worden door haar familie (zie ook hierna verder uitgelegd).

B. Schending artikel 3 van het EVRM

Dat er wel degelijk in hoofde van verzoekster dreiging bestaat dat zij zou worden vermoord indien zij met haar zoontje (die haar naam draagt) als alleenstaande moeder zou terugkeren naar haar geboorteland Tunesië.

Dat de regio naar waar verzoekster zou moeten terugkeren ook gevaarlijk is, onlangs nog terroristen werden opgepakt in de buurt van Cité El Khadra wouden plegen.

Dat bovendien de relatie met haar ex-man van wie ze in 2010 gescheiden is zeer slecht is.

Deze persoon woont nog in haar geboorteland/geboorteregio.

Dat gelet op artikel 3 van het EVRM niemand mag onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Dat het niet de bedoeling kan zijn om verzoekster en haar zoontje aan deze wanpraktijken bloot te stellen met het risico tot de dood als gevolg.

Dat verzoekster wel o.a. de naam van haar nonkel kan opgeven die reeds in het verleden getuige is geweest van de doodsb bedreigingen en die in het dossier hierover zou kunnen getuigen: K. M. wonende te Rixensart (België) (nationaal nummer: 71 .10.23.547 .33).

Dat de familieleden van verzoekster intelligent genoeg zijn en geen bedreigingen uiten ten aanzien van haar via sms. mail. etc.

Dat het gevaar dus reëel is; dat bij terugkeer naar Tunesië verzoekster en haar zoontje zullen worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Dat dit bijgevolg een zeer ernstig middel is en dat het onmenselijk is een alleenstaande moeder met een zoontje van 16 maanden bloot te stellen aan deze praktijken. Het zoontje van verzoekster is zelfs nog veel te jong om zich hiertegen te kunnen verdedigen.

Dat een terugkeer naar Tunesië regelrecht zou ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische shock zou betekenen die dient vermeden te worden. Dat bovendien verzoekster alle banden met haar geboorteland heeft verbroken en zij ginder zonder bestaansmiddelen zou komen te staan.

C. Schending artikel 8 van het EVRM

Dat verzoekster sinds 2012 in België verblijft en hier haar leven heeft opgebouwd.

Dat haar zoontje hier eveneens is geboren en nooit het geboorteland van zijn moeder de cultuur ervan heeft gekend.

Dat verzoekster goed geïntegreerd is in België en dat dit blijkt uit de bijgevoegde getuigenissen toegevoegd aan het verzoek art. 9bis alsook dat verzoekster werk (cq. werkbereidheid in hoofde van verzoekster) heeft gevonden nadat haar situatie zou geregulariseerd worden.

Dat een verwijdering van verzoekster en haar zoontje dan ook zou indruisen tegen het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM.

D. Geen gevolg geven aan de medische argumenten als buitengewone omstandigheid

Dat verzoekster alsook haar zoontje het medisch zwaar te verduren hebben en dit eveneens een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoekster voor wat betreft haar toestand hiervoor naar het oorspronkelijke verzoek artikel 9bis verwijst alsook bijkomende medische verslagen neerlegt. Dat deze nieuwe stukken (o.a.: niet meer zien uit het linkeroog - slecht werkend rechteroog – nog onderzoeken uit te voeren in de komende periode) een buitengewone omstandigheid rechtvaardigen.

Dat verzoekster eveneens deze medische argumenten zal laten gelden en zal een aanvraag artikel 9ter indienen bij de bevoegde diensten.

Dat ook het zoontje van verzoekster medische problemen heeft. Dat op 23 april 2015 er buisjes werden geplaatst in zijn trommelvlies die er ongeveer anderhalf jaar zullen moeten blijven inzitten.

Dat hiervoor het zoontje van verzoekster dan ook in behandeling dient te blijven bij Dokter C. (oor, oog en neusspecialist) of de huisdokter Dr. D.

E. Conclusie

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 12 maart 2015 geen rekening heeft gehouden met de bovenstaande middelen en dat bijgevolg het verzoek overeenkomstig artikel 9bis wel degelijk ontvankelijk en gegrond is, aangezien verweerder nalaat te omschrijven waarom het verzoek onontvankelijk (termijn, bevoegdheid, etc. werd gerespecteerd) zou zijn.”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekende partij haalt de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan.

In het kader van artikel 3 van het EVRM verklaart verzoekster dat er dreiging bestaat dat zij zou worden vermoord en verwijst zij naar de gevaarlijke regio.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst (of een regio) volstaat niet, net zo min als een algemene verklaring.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn.

Verzoekende partij verwijst naar artikel 8 EVRM en beweert dat zij hier haar leven heeft opgebouwd en dat haar zoontje hier is geboren en nooit het geboorteland van zijn moeder noch de cultuur ervan heeft gekend.

Verwerende partij wijst er op dat artikel 8 EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat (Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007) en dat een tijdelijke verwijdering om de reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten, geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

Uit het administratief dossier blijkt trouwens afdoende dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing het familieleven van verzoekende partij in rekening heeft gebracht (synthesenota 10.03.2015).

Verzoekende partij toont dus niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds die erin bestaan om in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Wat betreft het artikel 8 van het EVRM, de verzoekende partij toont niet aan dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden.

Bovendien toont zij niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Voorts merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar gezin te verenigen. Bijgevolg is de terugkeer naar het land van herkomst teneinde er een machtiging aan te vragen niet onverenigbaar met het recht op een privé-leven.

Verweerder merkt nog op dat sociale en economische relaties niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 8 EVRM.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Verzoekster verwijst naar de medische toestand van haar en haar zoontje en verwijst naar het oorspronkelijke verzoek artikel 9bis en bijkomende medische verslagen.

In de beslissing van 12.03.2015 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd hierover het volgende gezegd:

"Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: verlamningsverschijnselen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een

verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Er kan verwerende partij bovendien niet verweten worden dat er geen rekening gehouden was met stukken die niet aan haar zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Stukken die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing kunnen aldus niet in rekening worden gebracht.

Verzoekende partij geeft bovendien niet te kennen waarom de motivering uit de bestreden beslissing onwettig of onjuist zou zijn. Zij heeft namelijk geen kritiek op de motivatie.

Verzoekende partij laat bovendien na aan te geven op basis van welke bepaling de verwerende partij hiertoe verplicht zou zijn. Verwerende partij merkt op dat zulks bovendien geenszins afbreuk doet aan de juistheid en de wettigheid van de motieven van de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat zij op geen enkele wijze aantoonbaar dat het nemen van een verwijderingsmaatregel – waaromtrent de gemachtigde van de Staatssecretaris geen enkele beoordelingsbevoegdheid heeft – in casu onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt onmiskenbaar dat de verzoekende partij zich in het Rijk bevindt, zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. De verzoekende partij betwist voormelde vaststelling ook nergens in haar inleidend verzoekschrift.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg niet anders vermocht dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij te betekenen.

Verzoekende partij gaat geenszins in op de concrete motieven van het bevel, die zij geheel onbesproken laat, terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing uiteraard geenszins volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 en 8 van het EVRM bijgevolg geenszins aannemelijk.”

4.3.1 Voor wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM betreft, wordt verwezen naar punt 3. van dit arrest, gezien deze schending enkel wordt aangevoerd wat betreft de verwijderingsmaatregel.

4.3.2. Waar verzoekster tot slot nog stelt dat zij en haar zoontje het medisch zwaar te verduren hebben en hiervoor verwijst naar haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en ook bijkomende medische verslagen neerlegt, wordt het volgende gesteld.

Uit de aanvraag van verzoekster d.d. 25 februari 2015 blijkt dat verzoekster inzake haar medische situatie het volgende aanhaalde:

“gezondheidsproblemen zoals verlamming aan linkervoet en linkerhand laten cliënt niet toe terug te keren naar haar geboorteland. Deze medische problemen zijn plots de kop komen opsteken in november 2014 en worden in België opgevolgd. Hier bovenop is ze op 4/12/2014 uit de bus gevallen toen de buschauffeur van de Lijn aan het weggrijden was en zijn haar verlamningsverschijnselen alleen nog verergerd. Hiernaast is cliënte ook in behandeling bij een psychiater gelet op het feit dat zij dreigementen van haar familie ontvangt”.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: verlamningsverschijnselen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel-9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden óm humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Door de kritiek dat volgens haar de medische situatie wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt, toont verzoekster niet aan dat het motief van de verwerende partij in dit verband steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. In tegendeel, in het middel geeft verzoekster aan dat zij van plan is om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster ten slotte nog aanvoert dat de verwerende partij *“nalaat te omschrijven waarom het verzoek onontvankelijk (...) zou zijn”*, dient erop te worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing wel motieven in dit verband bevat, met name dat *“de loutere vermelding dat betrokkene bedreigd werd en vreest voor doding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”* en *“De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”* en *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene vloeiend Frans spreekt, bereid is Nederlandse lessen te volgen en werkbereid is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Verzoekster betwist of weerlegt deze motieven niet.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing

betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET